

Cuộc sống thật

Thu Yên

Hân mệt mỏi bước vào phòng, cất giỏ xách và nằm dài ra giường. Nhưng Hân không ngủ được vì một điều gì đó thôi thúc Hân, nhắc nhở rằng hôm nay Hân đã thiếu mất thói quen mà mỗi tối vẫn làm. Hân đành ngồi dậy, bật máy vi tính để sống một cuộc sống khác.

Căn phòng nhỏ màu hồng này thuộc ngôi nhà của bác Hân. Vì Hân học tương đối tốt, phong cách sống cũng không ồn ào nên bác Hân vốn là giáo viên thương Hân như con cho ở nhờ; thành ra, Hân ở nhà bà con mà giống như ở khách sạn: nội thất đầy đủ, không phải lo nấu nướng, giặt giũ, thậm chí đến bữa ăn, chỉ việc điện xuống bếp, chị giúp việc sẽ đem cơm lên tận phòng. Hân không khó khăn khi hòa đồng vào cuộc sống ở thành thị, ngược lại, cô còn giỏi hơn một số bạn học thành phố nhờ biết sử dụng vi tính và lên mạng thường xuyên vì được mọi người tạo điều kiện thuận lợi.

Hân uể oải nhấn vào nút "bắt đầu", lập tức trên màn hình hiện ra một thành phố hiện đại, những con đường nhiều làn xe ô tô chạy, những vỉa hè rộng rãi, xanh bóng cây. Hân nhớ mang máng hình như hôm qua mình đã chạy ô tô vào con đường đi mua sắm nên hôm nay cô bấm nút chọn vỉa hè làm nơi bắt đầu cuộc sống của mình. Trên lề đường, có rất nhiều nhân vật nổi tiếng của phim hoạt hình: chuột Mickey, vịt Donald, chó Pluto, mèo Tom, nàng tiên cá..., mỗi hình ấy chính là hiện thân cho một con người bằng xương, bằng thịt đang ngồi bên máy vi tính khắp thế giới, giống như biểu tượng Hân chọn là một công chúa Ba Tư được gói sẵn trong hàng chục, hàng trăm ngàn hình của cư dân ảo trên đây. Hân đang đi trên vỉa hè, thì có hàng chữ hiện ra ở góc dưới màn hình vi tính: "Xin làm quen với bạn". Hân nhấn nút "Đồng ý", sau đó là hàng loạt câu hỏi khá quen thuộc mỗi đêm: "Bạn tên gì, bạn đang ở đâu, bạn là nam hay nữ, bạn có bạn trai chưa, bạn học trường nào...". Hân chán nản đưa chuột ảo đại vào một nhân vật nữ khác đang đi trên đường để làm quen: "Xin chào, tôi chỉ muốn nói chuyện hôm nay, không muốn sau này gặp mặt hay làm quen, bạn có phiền không?". Câu trả lời hiện ra là: "Không, xin cảm ơn, tôi đang có bạn". À, hình như nhân vật thất hai bím này trong chuyện tranh Nhật Bản đúng là đang dừng lại nói chuyện với con nhím sau lưng.

Hân đã có bạn trai. Một người có tài, học giỏi, con nhà đảng hoàng, dễ nhìn. Quân đang mở một cửa hàng băng đĩa cùng với các bạn, suốt ngày Quân nhúc nhủ đầu với những con số nhập hàng, bán hàng, thu vào, chi ra... Nhưng Quân rất thông minh, từ khi mở cửa hàng đến giờ, bao giờ anh cũng là người có những quyết định đúng đắn và sáng suốt giúp công việc vượt qua khó khăn. Hân hiểu Quân tốt, giỏi... nói chung là có lối sống hiện đại, năng động, là mẫu hình nam tiêu biểu cho đa số con gái. Hân chấp nhận cuộc sống chia sẻ theo kiểu khi nào Quân muốn gặp, anh sẽ gọi điện cho Hân, còn những điều khác, Hân hiếm khi nào hỏi và Quân cũng ít khi trả lời hoặc chủ động đề cập đến. Bạn của Hân mỗi tối, suốt gần nửa năm nay, là chiếc máy vi tính nối mạng với toàn bộ thế giới ảo. Chắc những giờ Hân lang thang trên hè phố, công viên, siêu thị hay ngồi bệt xuống lòng đường nói chuyện với bạn ảo, Quân đang bận túi bụi với cửa hàng hay nếu được về sớm, có thời gian rỗi rãi thì ghé vào siêu thị chơi trò chơi điện tử như trò đua xe chẳng hạn, nằm nhà bấm máy game nhỏ xíu chẳng hạn... Thỉnh thoảng, Quân tạt ngang nhà Hân gửi mấy bông hồng kèm tấm thiệp nhỏ: "Nhớ em quá. Giữ gìn sức khỏe nha". Có mấy lần, Hân nghe tiếng xe của Quân, cô chạy từ lầu ba xuống nhưng không kịp vì Quân tưởng Hân đã ngủ. Không biết sao dạo này Hân học hành hơi xuống, chắc Quân cũng bận vì không thấy anh gọi điện, Hân không biết thái độ Quân sẽ ra sao khi nghe chuyện này của Hân. Đúng là Hân không thể biết được, nói chung, Hân không hiểu được Quân!

Hân tiếp tục lê bước đến sạp bán báo ở góc đường. Có một chú gấu bụng to đang mua báo, chắc hẳn người chọn hình ảnh nhân vật này phải là người vui tính, Hân nghĩ thầm. Chú gấu quay qua, màn hình hiện lên dòng chữ: "Chào bạn, đi đâu thế?". Hân trả lời: "Không biết nữa, đi vòng vòng cho buồn ngủ rồi ngủ".

Chú gấu trả tiền cho người bán báo, rồi bước đến gần nàng công chúa của Hân, bắt đầu một cuộc đối thoại khá thú vị. Hân biết được chú gấu kia là một người nam nào đó trong thành phố thực ngoài này, đã có bạn gái, có nhiều bạn gái nữa là khác, vào thế giới ảo này trước Hân lâu đến nỗi đã mua được nhà và còn sắp mua được giấy phép cư trú dài hạn ảo ở trong này. Bạn gái của người này cũng đi làm và mua được chiếc ô tô

trong thế giới ảo này. Sắp tới, hai người sẽ đi đăng ký kết hôn ảo, nếu có thể, sẽ để dành tiền làm đám cưới ảo. Tất cả đều gần đạt được, cơ hội đạt được là rất lớn. Chỉ có điều, tất cả là ảo. Vậy còn tình yêu? Chú gấu cười, dòng chữ hiện ra: Tình cảm có thật, nhưng nhờ những cái ảo mà phát triển lớn hơn thôi, tình yêu không phải là điều có thật, à mà cứ coi đó là điều có thật, mình thực tập trước cuộc sống ở đây thôi mà... Thật sao?

Suốt đời làm cư dân ảo? Để chờ đợi một điều gì không thật, không xảy ra trong đời sống thật? Có chết ảo không? Nhưng phải có một điều thật chứ, nếu không phải là tình yêu thì cũng là thời gian và tiền bạc, có phải không?

Giờ này Quân đang làm gì? Cuối tuần này Quân sẽ làm gì? Đưa xe trong những con đường không có thật và cứu lấy một nàng công chúa không có thật bằng sự dũng cảm không có thật của mình, để chỉ gọi điện vài lần một tuần, thậm chí vài lần một tháng cho Hân. Hân có thật không? Hay Hân, Quân, cả cặp người yêu kia nữa đang biến một cuộc sống ảo thành cuộc sống thật của mình, và sống bằng trái tim, suy tính không phải của mình?

Nghĩa là sống lay lắt ở cuộc sống thật chỉ để mong đêm đến, bước vào thế giới của bàn phím, máy chủ và chương trình không gian ba chiều mà nghĩ rằng đó mới là cuộc sống của mình.

Chú gấu cười, nhấn nàng công chúa Ba Tư nhiều thắc mắc rằng: khi nào thấy chú tỏ lòng trắng tinh, mũi hồng hồng thì nhớ hỏi chuyện vì đó là bạn gái của gấu.

Hân tắt máy.

Căn phòng nhỏ nhắn màu hồng, thậm chí Quân còn không biết Hân ở tầng thứ mấy trong ngôi nhà này, vội vã phóng đi mỗi khi nhờ chị giúp việc đưa hoa lên cho Hân.

Hân với tay bấm điện thoại. Giọng Quân cười lớn bên đầu dây: "Anh đang nói chuyện với mấy thằng bạn về điện thoại di động mới ra truy cập được mạng..., ờ... chi hả em? ... Vậy mới hiện đại... Sao? Em nói cái gì? Chán hả? Ngủ đi cho khỏe... Anh lúc nào cũng bận... Sao? Muốn nói chuyện hả? Chuyện gì, nói nhanh đi cho đỡ tốn tiền em... Sao? Không được, anh không có thì giờ ngồi nói chuyện chơi với em... Sao? Sao? Em nói gì? Sao?... Chia tay à? Anh đâu có lỗi gì... Sao? Alô!!! Alô???"

Hân nhìn đồng hồ: Gần 12 giờ đêm. Hơi muộn, nhưng vẫn chưa muộn lắm, cô bấm số gọi điện cho bố mẹ. Thật sự mà nói, trong thế giới ảo không có hình ảnh của bố mẹ, bây giờ Hân mới nhận ra.